

sidde og se, hvad der faktisk blev sagt af deres minister på mødet, synes jeg, vi var kommet et godt stykke videre med at afskaffe det demokratiske underskud. Jeg tror, at COSAC, sammenslutningen af Europaudvalg, kan få en god igangsættende virkning på den proces.

Noget af det nye, der også er i Amsterdamtraktaten, er bestemmelserne om et forstærket samarbejde og om fleksibilitet. Det har været nævnt som noget farligt noget, som ville betyde, at EU's medlemslande ville deles i et A-hold og et B-hold. Sådan som reglerne er lavet her, er der ikke stor risiko for, at det vil gå på den måde, men det åbner dog alligevel muligheden for, at lande kan slutte sig sammen i grupper og sige: Vi vil prøve noget andet end det, alle lande kan blive enige om, og vi vil i hvert fald prøve at lave et samarbejde, som ikke nødvendigvis omfatter samtlige medlemslande.

Der er opstillet regler for det i Amsterdamtraktaten, som er ganske skrappe, men vi kan endnu ikke vide, hvilken måde disse regler vil blive brugt på, for det har endnu ikke været forsøgt at opstille arbejdsområder, som man kunne tænke sig et fleksibelt samarbejde på. Men vi vil fra radikal side følge de forslag, der kommer, med meget stor interesse og vil også undersøge, om det vil være muligt for Danmark at deltage i nogle af disse former for fleksibelt samarbejde.

Afslutningsvis vil jeg sige, at for Det Radikale Venstre er udvidelsen med de nye demokratier i Østeuropa det altoverskyggende vigtige område for Europa i de kommende år, og det udvidede EU er den rette ramme til dette yderligere samarbejde. Der er ganske vist fejl i EU. Der er både fejl og mangler i denne traktat og fejl og mangler i det eksisterende EU, og der kan rettes megen kritik mod dette, men der findes efter vores mening ikke bedre modeller. Der er i hvert fald ikke præsenteret modeller, som kan erstatte det EU, vi kender i dag. Som nogle har sagt det, er det eneste alternativ til EU et bedre EU.

Amsterdamtraktaten er ingen milepæl i den europæiske historie, men det vigtigste ved den er, at den lader processen hen imod et helt og udelt og fredeligt Europa fortsætte.

Annette Just (FP):

Ingen bør være i tvivl om, at Fremskridtspartiet går ind for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab. Derfor var der også Fremskridtsfolk, der sagde ja til EF i 1972, og derfor var det også

Fremskridtspartiet, der var forrest på barrikaderne med hensyn til at sige ja til det indre marked i 1986, men allerede på det tidspunkt sagde vi: Hertil og ikke længere!

Og da den daværende statsminister i den forbindelse sagde: »Unionen er stendød«, blev vi glade og troede faktisk – mærkværdigvis nok – på den konservative statsminister på daværende tidspunkt. Det var også god tone at tro, at nu havde man fået det samarbejde, der kunne få økonomien til at eskalere i Europa, og som kunne få freden til at gro i hele Europa. Men så skulle det ikke være: Når nogle statsministre samles for at tænke fine nye tanker, så finder de altså på den slags, og så kom Unionen!

I 1992 lykkedes det dog med hjælp fra SF at få et nej til Maastrichttraktaten. Men jeg vil vove den påstand, at SF'erne solgte deres sjæl, da de indgik det nationale kompromis, for det var intet andet end et lille stykke papir, som alle de andre regeringer kunne grine lidt af, og hvor de kunne sige: Nå ja, Danmark hopper såmænd nok med på de punkter lidt senere, men af indenrigspolitiske grunde skal de have lov til at skrive det – fuldstændig som hr. Ove Fich tidligere på dagen i denne debat sagde om Belgien: De skal af indenrigspolitiske grunde have lov til at lave en lille protokol; det har ingen betydning. Det var sådan, de andre lande sagde om Danmark i Edinburgh efter 1992.

Nu står vi så med Amsterdamtraktaten, og vi må erkende – det må regeringen i hvert fald – at noget af det sådan set er blevet indskrevet i den, men at vi f.eks. på det retspolitiske område blot får lov til at vente i op til 6 måneder, før det alligevel bliver dansk lov. Det er jo ret imponerende: De fine forbehold, som SF fik forhandlet igennem, er nu blevet reduceret til ligegyldigheder, hvor vi blot kan vente i op til 6 måneder, før vi alligevel må rette os efter, hvad de andre har besluttet! Og samtidig har vi jo sagt, at vi overhovedet ikke vil løfte en finger imod, at de andre går videre på de områder, og det vil sige, at vi bare kan blive tromlet ned, for vi kan ikke sige: Nej, det vil vi ikke.

Vi har så i dag hørt fra alle de unionsivrige partier, at noget af det bedste af det, der står i Amsterdamtraktaten – og det er faktisk ikke mig, der har fundet på det, men bl.a. Venstre og De Konservative – er, at stort set alle enstemmige beslutninger nu bliver afskaffet. Bevares, der er selvfølgelig lidt ærgrelse hos nogle af de store partier, fordi der er nogle af områderne, hvor det først kommer til at gælde om op til 5